

РЕШЕНИЕ

№ 270

гр. София, 11.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в
публично заседание на 11.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **9813** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Делото е образувано по жалбата на М. М. А. и П. Г. А., действаща чрез пълномощника си М. М. А. против решение № 9353/18.09.2012 г. на Комисията за защита на личните данни, с което на основание чл. 10, ал. 1, т. 7 и чл. 4, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 2, ал. 2, т. 4 от ЗЗЛД е оставена без уважение жалбата им срещу Община „П.” - район „С.”. Наведени са доводи за недопустимост на оспореното решение, поради допуснатото нарушение на чл. 39, ал. 1 от Правилника за дейността на КЗЛД, алтернативно за незаконосъобразност, поради противоречие с материалния закон. Обосновават се съображения за неправилност на извода на административния орган за наличието на изрично съгласие, изразено от жалбоподателя, за предоставяне на неговите лични данни на трети лица. Твърди се, че посочените като правно основание за постановяване на решението норми на чл. 4, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 2, ал. 2, т. 4 от ЗЗЛД не се намират във взаимна връзка. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението на Комисията за защита на личните данни и вместо него постанови друго, с което да уважи депозираната жалба, като наложи предвидената в закона санкция на администратора на лични данни.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна Община „П.” - район „С.” не изразява становище по жалбата.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази законосъобразността на оспорения административен акт, намира жалбата за ДОПУСТИМА, като подадени от надлежна страна-адресат на оспорения административен акт в срока по чл. 38, ал. 6 от ЗЗЛД.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Производството пред Комисията за защита на личните данни е образувано по жалби вх. № 7908/25.05.2010 г. и вх. № 9353 и № 9352/02.08.2010 г., подадени от М. А. и П. А. Ц., в които се твърди, че служители на Община „П.“ - район „С.“ неправомерно са достъпвали до техните лични данни, съдържащи се в Регистър „Национална база данни „Население“.

С решение от 04.10.2010 г. по протокол № 33, Комисията е приела жалбата за допустима и я е насрочила за разглеждане по същество в открито заседание.

На страните в административното производство е предоставена възможност да изразят писмено становище по жалбата. В условията на служебно начало КЗЛД е изисквала справка от ГД „ГРАО“ при МРРБ и становище от община „П.“ - район „С.“.

Жалбата е разгледана на проведеното на 17.11.2010 г. заседание на Комисията за защита на личните данни, на което е присъствал жалбоподателя М. А.. Прието е решение № 9353/30.12.2010 г., с което жалбата е оставена без уважение, поради липсата на допуснато нарушение при обработването на личните данни на М. А. и П. А..

Това решение е обжалвано по съдебен ред. С решение № 6672/11.05.2012 г., постановено по адм. дело № 3036/2012 г. по описа на Върховния административен съд, Петчленен състав решението на КЗЛД е отменено, а преписката е изпратена на КЗЛД за ново произнасяне по жалбата на М. А. и П. А. с указание да се установи по коя от хипотезите на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД е извършено обработването на лични данни.

Повторното разглеждане на жалбата е извършено на проведеното на 25.07.2012 г. заседание на КЗЛД. Административният орган е мотивирал решението си с наличието на хипотезата на чл. 4, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 2, ал. 2, т. 4 от ЗЗЛД, тъй като достъпът до личните данни е осъществен от длъжностни лица по гражданската регистрация от община „П.“ - район „С.“ при и по повод осъществяване на служебните им задължения за отразяване на нововъзникнали обстоятелства и съответно осъвременяване на данните, което е нормативно установено задължение на администратора на лични данни.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД, Комисията за защита на личните данни е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия посочени в чл. 10, ал. 1 от ЗЗЛД. Комисията упражнява правомощията си като осъществява цялостен контрол за спазване на нормативните актове в областта на защита на личните данни. Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - [чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД](#).

Въз основа на визираната нормативна уредба и като взе предвид, че оспореното решение е издадено в производство по чл. 38 от ЗЗЛД, настоящият съдебен състав намира, че административният акт е издаден от компетентен административен орган в

рамките на предоставените му правомощия и при спазване на установените в закона административно производствени правила. Спазени са изискванията на чл. 9, ал. 4 от ЗЗЛД и чл. 39, ал. 1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни, като жалбата е разгледана в открито съдебно заседание, с призоваване на страните и събиране на доказателства, а решението е взето единодушно от членовете на административния орган. В тази връзка неоснователно е възражението на жалбоподателите за недопустимост на оспореното решение, поради допуснато нарушение на чл. 39, ал. 1 от Правилника за дейността на КЗЛД. Правото на защита на заинтересованите лица не е нарушено, доколкото същите са изслушани при първоначалното разглеждане на тяхната жалба по същество в проведеното на 17.11.2010 г. открито заседание на комисията. При повторното разглеждане не са събирани нови доказателства и Комисията не е разглеждала по същество подадената жалба, а единствено, с оглед задължителните указания на ВАС, е допълнила решението си с приложимото правно основание.

При постановяване на административния акт са спазени и формалните изисквания на закона. Оспореното решение е издадено в писмена форма, с посочване на правните и фактически основания.

По отношение на спазване на материалния закон при издаване на оспорения административен акт, в каквато насока са доводите изложени в жалбата, настоящият съдебен състав намира следното:

Решението на Комисията за защита на личните данни е мотивирано с наличието на хипотезата на чл. 4, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 2, ал. 2, т. 4 от ЗЗЛД при осъществяването на достъп до личните данни на М. А. и П. А. от служители на община „П.“ - район „С.“.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 2, т. 4 от ЗЗЛД, личните данни следва да бъдат точни и да се актуализират. В конкретния случай от събраните доказателства безспорно е установено, че достъпът до личните данни на жалбоподателите е осъществен единствено от длъжностни лица по гражданската регистрация на [община]-район „С.“ при и по повод осъществяване на служебните им задължения по смисъла на чл. 114 от Закона за гражданската регистрация по поддържане на системата ЕСГРАОН на общинско ниво, посредством отразяване на нововъзникналите обстоятелства и съответно осъвременяване на съдържащите се данни, което съставлява нормативно установено задължение за тях, в качеството им на администратор на лични данни. Така установеното от фактическа страна въз основа на събраните по делото доказателства, налага извод за наличие на хипотезата на чл. 4, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД. Допуснатата неточност от административния орган при посочване на цифровото изражение на правното основание, като вместо т. 1 на чл. 4, ал. 1 е посочил т. 2 на същата разпоредба, не може да обоснове извод за незаконосъобразност на оспореното решение. Наличието на правното основание на чл. 4, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД следва от изрично посоченото от административния орган, че в случая обработването на личните данни е необходимо за нормативно установено задължение на администратора на личните данни.

На следващо място, неоснователни са доводите на жалбоподателя за несъответствие на оспорения административен акт с целта на закона, доколкото в съответствие с формулираната в чл. 1, ал. 2 от ЗЗЛД цел, достъпът до лични данни е осъществен от длъжностни лица в изпълнение на законовите им задължения.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че административният

орган правилно е приложил материалния закон спрямо установената фактическа обстановка. Липсата на отменителните основания на чл. 146 от АПК, обосновават решаващ извод за законосъобразност на решението на Комисията за защита на личните данни.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 33-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. А. и П. Г. А., действаща чрез пълномощника си М. М. А. против решение № 9353/18.09.2012 г. на Комисията за защита на личните данни. Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, Тричленен състав в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: